

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Fe pošti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Mesečnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 30.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 13 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskani se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 236.

V Ljubljani, v torek 14. oktobra 1890.

Letnik XVIII.

Deželni zbor kranjski.

(Prva seja, dne 14. oktobra)

Povodom tvorjenja deželnega zbora je ob 10. uri preč. g. kanonik Klun daroval sv. mašo, katere se je vdeležila večina deželnih poslancev. Ob 1/2 12. uri je gosp. deželni glavar dr. Poklukar otvoril sejo. V svojem nagovoru omenja, da je deželni odbor povodom poroke Nj. ces. visokosti nadvojvodinje gospe Marije Valerije z Nj. ces. visokostjo g. nadvojvodo Frančiškom Salvatorjem, dalje povodom cesarjevega imendne in rojstvenega dne izrazil na Najvišjem mestu čestitanje v imenu dežele kranjske. (Dobro-klici.) Dalje omenja, da je osrednja vlada po posredovanju državnih poslancev in sl. dež. vlade zvišala podporo za reveže vsled lanske slabe letine. Gledé zgradb je v prvi vrsti omeniti nova deželna brambovska vojašnica, ki je že malone dozidana; dalje gledališče, ki se ravno zida. Kamniška železnica bode v kratkem zgrajena, dolenska železnica pa je storila gotov korak do izvršitve. Obžalovati pa je, da je vprašanje ob osuševanju ljubljanskega barja zagazilo na višjem mestu v „močvirje“.

V letošnjem zasedanju bodeta najvažnejši vprašanja, o katerih bode sklepal deželni zbor, gradnja deželne bolnišnice, s katero je v zvezi tudi višja deklinška šola, in dolenske železnice. Da pa bode deželni zbor tem uspešneje deloval na korist domovini, naj bi vsi zastopniki delovali soglasno, gosp. deželni predsednik pa naj bi, kakor vedno doslej, tudi v prihodnje prijazno in blagovoljno podpiral s svojim svetom delovanje zbora na korist dežele, države in cesarja, kateremu naj velja trikrat: Slava in hoch! — Poslanci zakličejo trikrat: Slava, hoch!

Po tem nagovoru deželnega glavarja pozdravi tudi gospod deželni predsednik baron Winkler v slovenskem in nemškem jeziku zbrane poslance, izražujoč željo, naj bi vsi složno delovali na korist

dežele, in obljubujoč, da bode rad podpiral zbor, kolikor spada v njegovo področje.

Nato je bila prečitana razodba deželnega sodišča v Gradcu o prizivu lastnikov lož. Tudi v drugi instanci je dobila pravdo dežela, katero je zastopal g. dr. Alfonz Mosché.

Deželnemu zboru je došlo več prošenj, ki so bile izročene raznim odsekom.

Rediteljema sta bila izvoljena Janko Kersnik in baron Liechtenberg, verifikatorjema Stegnar in dr. Schaffer.

V finančni odsek so bili izvoljeni: Dr. vitez Bleiweis, Detela, Gorup, Hribar, Klun, Murnik (načelnik), Šuklje, Višnikar, dr. Vošnjak, baron Schwegel (namestnik), Luckmann, dr. Schaffer, baron Taufferer.

V upravni in gospodarski odsek so bili izvoljeni: Detela (načelnik), Kavčič, Kersnik, Murnik, Pakiž, dr. Papež, Povše, dr. Tavčar, baron Liechtenberg (namestnik), Braune, baron Reebach.

V odsek za letno poročilo so bili izvoljeni: Klein, Lavrenčič, Ogorelec, Stegnar (načelnik), Žitnik, Ervin grof Auersperg (namestnik), baron Wurzbach.

Seja je bila končana ob 1/4. uro, prihodnja bode v petek.

Crispijev govor.

I.

Vredno se nam zdi, da svojim čitateljem podamo v glavnih obrisih govor, katerega je italijanski ministerski predsednik Crispi minoli četrtek govoril v Florenci. Glasi se:

Ne mogel in ne smel bi tukaj v tem trenutku imeti govor, s katerim bi napovedal boj, za katerega dežela zdaj še ni poklicana. Toda državnik je vedno v položaju, da deželi kaj koristnega razloži, ako zbornica počiva že tri mesece. Sicer pa ne manjka gradiva, ki zasluži pozornost Italijanov. Nekaj časa

podtikajo prebivalstvu nevarno težnjo, da zahteva italijanske pokrajine, ki niso združene s kraljevino. To je gradivo, ki more vznemiriti plemenite, pa slabe in nepremišljene duhove. Ali akoravno je irredentizem pokrit na videz z vročim in pesniškim navdušenjem, vendar je danes najškodljivejša zmota v Italiji, sovražnik ob enem jedinstva, katero hoče doseči, in miru, katerega hoče biti apostol.

Njegov glas izzivanja, obrnen na celo Evropo, je v resnici bojni klic, ki more biti celó obstanku naroda nevaren. Jedništvo je za nas ono prvo dobro, od katerega vsa ostala odvisé, a da se teh navzajem, potrebujemo miru. Nam ni treba zatrjevati pravnega vzroka našega povstanka, ali moramo ga razumeti, uporabiti, kakor nam svetujejo čast, dolžnost in prilike. Národnostno načelo v svojem poslednjem izrazu ne more biti vedno izključno pravilo političnega in diplomatičnega prava. Ali se more dopustiti, da se Italija nepremišljeno dá zapeljati v propast od istega načela, katero mora zahvaliti za svoj politični obstanek? Irredentizem bi vzdignil proti nam vse vlade, ker je sam ovladal voljo tega in onega prebivalstva. Nemčija v zvezi z Avstrijo pod svojim novim zaslužnim kancelerjem pričakuje novo slavo, cesar Viljem je imenoval Helgoland kot zadnje, kar se mora nazaj zahtevati; to pa dokazuje, da so vlade nasproti národnostnemu načelu jako zmerne.

Gotova posledica politike irredentistov bila bi vojska, akoravno temu ugovarjajo, da ne bi bili nepopularni; vojska pa bi nas našla neoborožene, ker irredentisti zahtevajo razoroženje. Vojska in razoroženje pa se izključujeta. Neposredni namen agitacije irredentistov je konec trodržavne zveze. Njihova zastava veje le proti vzhodu; ter si laskajo, da drugje ne vzbudé sumnje; toda ne vidijo uljudnosti bistro motreče Francije nasproti Avstriji — in kdo bi ji mogel radi tega očitati — ne razumejo pritožb, katerih pretveza so verski prepiri na Malti in

LISTEK.

Radinje.

Zgodovinska povest Jana Podhajského. — Postov. V. Ž.

VIII.

Na Radinjah so se veselili, da ni privedel divji Žižka svoje vojske pod grajske zidove, in upali, da jih še ne obišče tako zgodaj. Ali skoro se je zgodilo, kar so najmanj pričakovali.

Še po zimi leta 1420. se je prikazal najedenkrat jednooki vojskovodja v bližnjem Plznu in je hotel napraviti iz ljudnatega in trdnega mesta središče in glavni grad za Husite. Zato so začeli imenovati mesto Plzen „solnce“. Tam je združil vse svoje vojaške moči; od vseh strani je drl tje narod, največ kmetje; te je pa izuril polslepi junak tako, da se ni mogla meriti nobena vojska tedanje dóbe s to vojsko.

Žižka je izgnal iz mesta vse katolike, ki niso hoteli pripoznati Jana Husa za svetega mučenika in utrjeval mesto neprestano v najhujši zimi. Predmestje je porušil, seveda ni pri tem pozabil tudi svetišč. Cerkev sv. Nikolaja nad Radbuzo je dal zažgati, tako tudi cerkev Vseh svetnikov ne daleč od brega reke Mže.

Kraljevi so vedeli jako dobro, kaka nevarnost preti njihovi stranki, ako Žižka ostane v Plznu in

zato so združili veliko vojsko okolu mesta, da bi odtod zapodili husitskega poveljnika. Tako se je moral tudi Hrdonj Dubnjanski z oddelkom svoje vojaške posadke ravnokar pomnožene združiti s kraljevsko vojsko pred Plznom. Verni Sezima je ostal sam z nekoliko oboroženci na Radinjah v obrambo.

Žižka je planil večkrat iz mesta, da bi zapodil svoje sovražnike. Njegova premakljiva trdnjava, oboroženi vozovi valili so se sedaj tu sedaj tam in uničevali kakor voda, ki je podrla nasipe, vse kar jim je prišlo nasproti. Zlasti pogubonosno je bilo njegovo bojevanje s kraljevim privržencem Hinkom iz Někмира. Na desno in levo je požigala Žižkova vojska vasi; skoro celi Kotikov je ležal v pepelu, Malesice, mesto Všerube je trpelo mnogo škode vsled požiganja in plenitve. Vas Někmir je bila popolnem porušena, ali nekmirski grad je stal trdno dolgo. Vendar je bil že v veliki nevarnosti. Še eden dan, še nekaj ur in bi padel v roke zmagovalcev.

Le Žižkov posel, ki je pritekel iz Plzna, ohranil ga je s poročilom: „Preti ti velika nevarnost v Plznu. Vrni se naglo v mesto, ako nočeš, da bi ga imeli neprijatelji keliha“.

Srdeč se na to nepriliko je odšel Žižka od Někмира in zaklical: „Kar sem sedaj pretrgal, nisem odložil za večno, mili Hinek. Bodeva se še videla“.

Žižka se je prepričal, da je bilo potrebno poročilo, ki ga je poklicalo od nemirskega gradu, ki

mu je iztrgalo iz rok že v grad namerjeno bakljo in zmetalo gromado, ki je bila pripravljena za Hinka.

Novo „solnce“ husitsko je zahajalo. Plzen ne more biti trdnjava husitstva.

Bistroumni Žižka je takoj pregledal razmere zanj neugodne. Spoznal je, da bi se ne mogel vzdržati v Plznu, čegar prebivalci so bili nasprotni njegovim nazorom; in zato je zapustil, če tudi s težkim srcem Plzen in se obrnil s svojo vojsko na jug. —

Plzen se je oddahnil po Žižkovem odhodu. Zvonovi v zvoniku sv. Jerneja so zapeli in meščani, ki so se morali preje skrivati pred Žižko, klicali so mu: „Srečno pot!“

Žižka je slišal ta zasmeh, obrnil se je k mestu in zaklical: „Na svidenje!“

Po mnogoštevilnih krvavih bitkah je prišel husitski vodja k novemu mestu, k prejšnji husitski trdnjavi nad Lužnico, kateremu je dal ime Tabor.

Ko se je Žižka vrnil od Plzna, vrnil se je vitez Hrdonj na Radinje in bil vedno pripravljen na napad.

Kar se je mej tem godilo na Češkem: kako se je zbirala križarska vojska proti Čehom, kako je brumel narod v Pragi, podiral tam samostane in cerkve: kako je prišel sam Sigmund z veliko vojsko v Prago, ali bil pobit — o tem molčimo; ker hočemo pripovedovati le to, kar se je godilo ne daleč od gradu Radinje. (Dalje sledi.)

revolucija v Tesinu; ne uvidijo, da podpirajo namene stranke, ki je v notranjem neprijateljica Italiji. Naravno je, da stranka, katere zahteva svetno oblast za papeža, želi razrušenje trodržavne zveze, ker upa, da se zopet osnuje kaka zveza katoliških držav na korist Vatikanu, kakor hitro bi Avstrija ne bila več prijateljica in zaveznica Italije. More-li ta politika, ki hoče vojsko z inozemstvom in razdvaja v notranjem, biti politika Italijanov?

Na to je govornik pobijal politiko osamljenja, slabo prikriti ideal agitatorjev, ter rekel: Nauk, da moramo biti prijatelji vseh in ne smemo se vezati za bodočnost, da moramo sklepati zveze le za kratek čas in za določene namene in to le tedaj, kadar preti nevarnost, je teorija, ki bi se mogla porabiti v normalnih časih, ne pa kadar se Evropa pripravlja na rešitev važnih vprašanj. Na ta način je Italija po pripravljeni zvezi mej Sardinijo in Francijo sklenila drugo zvezo s Prusijo in tako osvobodila Benečijo.

Dalje govornik dokazuje, da je berolinski kongres bil nesreča za Italijo zaradi politike osamljenja, ki se je tedaj rabila. Italija je morala potrdati jedino politiko, ki jej je bila še na razpolaganje: politiko zvez. Ni ji preostajalo drugega, nego stopiti v avstrijsko-nemško zvezo. To je dosegla v Berolinu, ko je na Dunaju pojasnila svoje namene. Zveza v pričetku ni prinesla nobene koristi; dvomi proti nam na Dunaju in v Berolinu še niso bili razpršeni. Zaupanje je nastalo v drugi dobi zveze, ki je v zadnjih treh letih postala odkritosrčna.

Obstanek Avstrije in Francije je na naših mejah jamstvo, kakor tudi potreba evropskega ravnotežja. Država, kakor je Avstrija, ki ima vse narode v sebi in nobenega ne ovira v razvoju, morala bi nastati, ko bi ne bila. *) Nihče ne misli in ne more misliti na Evropo, ki bi bila brez misije one Francije, ki je brez dvoma najljubeznejši nasmeh moderne civilizacije in njene privlačne sile. Italija, postavljena med obe, more njima le prijateljica biti. Od njih se več ne more zahtevati, kakor da pozabite gospodstva, katero so več časa imele na tej strani Alp. Vatikanizem se moti, če misli, da zadošča razrušiti trodržavno zvezo, da se tako odstrani vsaka zapreka njegovi svetni oblasti; on se ne ozira na to, kaj premore naša volja in naša armada. Vojska, katero nameravajo proti našemu vplivu, provzročila bi nesrečo, ko bi dobila podporo. Ali ni neki mož, ki je porabil vsa pota in vsa sredstva za veličino svoje dežele, za časa našega osamljenja zopet obnovil prusko poslaništvo pri Vatikanu kot znamenje zblizanja z njim? Po italijansko-nemški zvezi, ko so politične zveze med obema vladama postale močnejše in prijateljstvo med obema narodoma srčnejše, prinesel je mladi cesar nedotakljivemu Rimu dvakrat svoj pozdrav. Nič manj lojalno (četudi manj ekspanzivno) je bilo z ozirom na Vatikan postopanje katoliške Avstrije nasproti Italiji. Dolžnost naša je, da to ojačimo. Irredentisti se tudi motijo, ako mislijo, da morejo podkopati temelje te monarhije, katero dolže protinarodne politike. Ti temelji so premočni. Vsak dober Italijan bodi zvest vladi, katero je izbral narod. Mi imamo tudi drugo dolžnost, ki je mednarodna. Ni samo potrebno, da vlada pošteno pazi na pogodbe, temveč je potrebno, da jih tudi narod spoštuje. Koristi Italije so identične z onimi monarhije. Sicer pa moramo odkupiti še druge pokrajine, take, katere že imamo.

Crispi je naposled napil italijanskemu narodu in italijanski dinastiji.

*) Kakor je poročala „N. Fr. Pr.“, rekel je Crispi v zvezi s tem, da je Avstrija potrebna kot obramba proti slovanski povodnji.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. oktobra.

Notranje dežele.

Nemci in češka deželna razstava. Znano je, da so se Nemci na Češkem zaradi narodnih češko-nemških preprirov krhali vdeležiti se deželne razstave, ter še le tedaj zagotovili svojo vdeležbo, ko se jim je obljubilo, da je vsako strankarstvo, vsaka politika izključena od skupne deželne razstave. S tem bi bila zagotovljena deželna razstava, toda češki Nemci imajo svoj „collegium logicum“. Cesar so se prej bali pri razstavi, to sedaj zahtevajo, ker pravijo, da se ne vdeležijo razstave v Pragi, dokler se za Nemce ugodno ne rešijo narodna in politična vprašanja, za katera se snuje češko-nemška sprava. Cesarski namestnik sam vpliva na Nemce, naj zaradi političnih razprtij nikar ne zanemarjajo narodno-

gospodarskega napredka ter se vdeležijo deželne razstave; a videti je, da je tudi njegovo posredovanje brezuspešno.

Vlada in antisemitje. Uradna „Wiener Zeitung“ je dne 12. oktobra razglasila, da je za deželnega glavarja imenovan dosedanji grof Kinsky, za namestnika pa dunajski župan dr. Prix. Navada je, da vlada imenuje iz večine glavarja, iz manjšine njegovega namestnika. Vidi se, da se pri tem imenovanju vlada ni ozirala na to navado ter izvolila za namestnika dunajskega župana, antisemitom posebno nepriljubljeno osebo. Liberalni listi sami priznavajo, da je vlada s tem hotela pokazati svojo mrznjo do združenih kristijanov. Seveda se antisemitje zato ne bodo jokali, pametnejše bodo neumorno delati, da si priborijo sčasoma večino in ž njo tudi svojega glavarja; vlada je zopet tukaj pokazala, da ne razume, ali vsaj noče razumeti sedanjega političnega toka v Avstriji; oboje kaže, da ne bo več dolgo živele.

Germanska zveza. — t. j. najnovejšo društvo nemških Prusjakov na Dunaji, priredi v dvorani nove mestne hiše veliko slavnost, pri kateri bode dr. theol. in phil. P. Zimmermann govoril, kako velika nemška moča sta bila Ulrich Hutten in Martin Luther. Kakor je videti, sledijo pangermani na Dunaji stopinjam naših Truberjancev, ki tudi ne ločijo zrna od lupine.

Zidanje nove cerkve v Pulji. Odbor, kateremu je na čelu kot častni predsednik dunajski nadškof dr. Gruša, kot predsednik admiral Sternek, kot podpornice mnoge plemenite dame, kot častni člani večinoma vsi ces. namestniki in glavarji avstrijskih kronovin, izdal je oklic, v katerem omenja, kako je v zadnjem času se razmnožilo puljsko mesto, ki je nedavno štelo 1200 prebivalcev, a jih broji sedaj 33.000, in kako je vsled tega občutljivo pomanjkanje cerkv, vzlasti v predmestju sv. Polikarpa, kjer prebiva mnogo vojaških družin, kjer so vojaške, deške in dekliške šole. Za cerkev v tem okraju je narisal načrt stavbeni nadsvetnik Schmid ter so proračunjeni troški na 100.000 gld. Cerkev bode posvečena Materi Božji. Ta odbor sprejema darove za zidanje nove cerkve.

Bosenski katoliki in deželna vlada. Večinoma so vsi večji avstrijski listi poročali po „Linzer Volksblatt-u“, da je neka mohamedanka hotela v Bosni prestopiti v katoliško cerkev; katoličan Jos. Gagulić jo je vzel v varstvo in 80letni Ivan Marković jo je poslal v samostan kreševski, odkoder so jo poslali v Sarajevo k nadškofu. Ta jo izroči v varstvo katoliški družini. Ko mohamedani to zvedo, zaženo krik, tako, da je vlada Gagulića in Markovića zaprla, franjevcam v Kreševu grozila in tudi nadškofa ostro prišla. Skof vendar ni hotel izročiti deklice, dokler ni prišel z Dunaja vladni svetnik Müller, da bi stvar poravnal. Na njegovo prigovarjanje dovoli nadškof, da deklica pride pred preiskovalnega sodnika. Toda tudi pred tem je vpričo svojega brata in prejšnjega gospodarja izjavila Turkinja, da iz proste volje hoče vstopiti v katoliško cerkev in da jo k temu ni nikdo silil. S tem je bila poravnana razporna stvar in deklica se sedaj pripravlja v krščanski družini za sv. krst; Gagulić in Marković sta bila sicer izpuščena iz ječe, a vendar je izgubil Gagulić službo kot davčni eksekutor. — K temu pristavlja „Linzer Volksblatt“: S takim postopanjem si pač Avstrija kot katoliška moč ne bo vtrdila svojega ugleda.

Vnanje države.

Nemčija. Popotovanje nemškega državnega kancelarja po južni Nemčiji je neki velikega pomena, zakaj s tem hoče Caprivi utrditi prijateljske razmere med južnonemškimi vladami in Berolinom. Kar se tiče shoda Caprivijsa s Crispijem, pišejo nekateri listi, da se snideta v Genovi. Shoda se bode vdeležil tudi Kalnoky, takó vsaj se poroča iz Rima. — Preteklo nedeljo se je vršil v Hali kongres socijalistov, katerega je otvoril Liebknecht. Iz Nemčije je bilo 341, iz Anglije 2, iz Francije 3, iz Švice 1, iz Avstrije 3, iz Rusije 5, iz Belgije 1 odposlanec. Vsega vkupe se je vdeležilo imenovane kongresa 366 odposlancev, med temi tudi 5 žensk.

Italija. Poročali smo že na tem mestu, da ste se hoteli Italija in Anglija po svojih odposlancih v Neapolu sporazumeti o svojih afriških razmerah, a da se ni posrečilo pogajanje, ker je angleški odposlanec Baring koncem pogajanja zahteval nove nepričakovane ugodnosti za Anglijo. Poslanci obeh držav so se razšli.

Srbija. Kakor utegne znano biti, dobiva Srbija vse strelivo iz Rusije. Zadnje dni ga je prišlo zopet mnogo v Beli Grad. Okoli 15.000 pušk Berdanovega zistema je že razdelila srbska vlada med vojaštvo.

Švica. O sedanjem položaji se poroča 11. t. m. „N. Fr. Pr.“ mej drugim tudi to-le: Liberalni odbor v Tesinu je poročil zveznemu svetu in udom zveznega shoda, da bode primoran mejo prekoračiti, to je, iti na Italijansko, če se postavi nazaj ultramontanska vlada v Tesinu. To poročilo je vzbudilo v nemških Švicarjih opravičeno nejevoljo. Ko so nekateri previdni možje med njimi ménili, da liberalci le strašijo s to izjavo, poslal je imenovani odbor zveznemu predsedniku naslednje poročilo: „Naša izjava, da bodemo prestopili mejo, je tako umeti, da ne bodo liberalci niti jednó uro pod

sovraženo Respinijevo vlado, ne da bi nehali biti dobri in zvesti podložniki.“ Kakor je videti, se nameravajo švicarski framasoni izseliti iz domovine, če pride zopet prejšnja konservativna vlada na krmilo, vendar pa ne pojde to tako lahko, kakor si mislijo. — V Bellinzoni so nameravali zadnje dni liberalci osnovati ljudski shod, toda komisar Künzli ga je prepovedal, kakor mu je bil za ukazal zvezni svet. Ker jim je bil torej prepovedan javni shod, zbrali so se zasebno v neke gostilni. Da se je tukaj ukrepalo, kako naj ugovarjajo konservativni vladi, da ne bi prišla zopet na krmilo, umeje se samo ob sebi.

Španija. Na katoliškem kongresu zbrani cerkveni dostojanstveniki so sklenili poslati španski kraljici adresó udanosti, v kateri so izrazili srčno željo, da bi prišel sv. oče zopet v posest svojega ozemlja. Prihodnji katoliški kongres se bode vršil 1893. leta v Sevilii.

Nizozemsko. Kakor poročajo nizozemski listi, je kralj Viljem III. še vedno nevarno bolan in ne more opravljati važnih vladnih opravil.

Izvirni dopisi.

Iz Črnega Vrha nad Polh. Gradcem, 12. okt.

„Kadar se nebo odpre, takrat je človek uslišan, za kar prosi. Jaz sem to enkrat videl, ko sva šla s Koprivčevim pastirjem h prvi sv. maši, pa sem se tako ustrašil, da se je poprej spet zaprló, predno sem se domislil, zakaj naj prosim.“ Tako so mi nekdanj oče pravili, ko sva šla v šolo v Novo Mesto in je bilo tudi nebo odprto (Wetterleuchten?).

To mi prihaja na misel vsako leto, kadar se odpre nebo, kamor Kranjci pošiljamo svoje prošnje: deželni zbor. Res je, da se tukaj ne usliši vse, za kar se prosi, — ker tudi ni mogoče; a res je pa tudi, da kdor nič ne prosi, naj tudi ne bo hud, če ni bil uslišan.

Pravi prositelj navadno razloži najprvo svoje razmere in okoliščine, ki mu dajejo povod, da prosi, in marsikdo bi mu rad že naprej dal, kar prosi, le da bi mu ne bilo treba poslušati dolgočasnega moledovanja. Pa nikar se ne ustrašite, gosp. vrednik, če bo tudi moja prošnja na enak način „stilizovana“. Večkrat sem že naletel v podlistku Vašega lista na podpis: Puščavnik. Tudi moj dopis prihaja iz roke puščavnika v pravem pomenu. Kraj, kjer prebivam, zasluži po pravici ime: puščava, kajti ločen je že tako od drugega sveta, da se mu ne more drugače reči. Na vse štiri vetrove, kamor hočeš, imaš tri do štiri ure, da prideš do navadnih ljudij. V puščavi nimajo cest, ne potov, ampak — „das Schiff der Wüste“ —, velblod ljudem donaša, česar potrebujejo; pri nas je ravno tako, le da imajo „dromedarji“ samo dve nogi, le en želodec pa dušo. Ker je v puščavi le kamen in pesek, torej zastopa „rastlinstvo“ k večemu kak brinov grm; pri nas imamo razven tega tudi drnulo, čegar sad „ustne vkupe vleče“, zatorej tako redko kedaj od tukaj kak dopis.

„Sladkih koreninic“ ne poznamo. Lakote človek tako hitro ne umrè, kakor žeje, zatorej smo tukaj z vodo preskrbljeni, čeprav je drugod že dlje časa suša. Da puščavniki drug drugega ne motijo, so precej daleč vsaksebi. Pri nas smo sosedí vsaj pol ure narazen, kar je posebno letos dobro, ko časniki poročajo o vednih požarih, ki vpepelé — hvala suši in pomanjkanju vode — cele vasi in mesta. Tukaj kaj tacega ni mogoče; dokaz sem doživel ravno danes teden. „On“ in „ona“ sta šla h prvi sv. maši v Polh. Gradec; ko pa domov prideta, nista več poznala, kje se je prej reklo „pri Zalazniku“. Dim se je pač ovijal okrog nekdanjega pohištva, pa to je tudi drugod, kjer ob nepravem času krèš kurijo. Hotela sta šteti „glave svojih dražih“, pa nista našla nobene, vse njima je bil ognjeni element „prehladil“. Manjkalo je 13 glav rogate živine in menda 24 glav drobnice; koliko je zgorelo drobiža v skrinji, ne vém. Puščavniki učakajo visoko starost. Tukaj je letnica 80, 85 in še več kaj vsakdanjega, tako, da se v starih mrliških knjigah navadno bere: „N. N. abgelebter Ableber, gestorben — an Alterthum.“ To pa menda zato, ker so ljudje zgolj vegetarijanci; zakaj če prašáš Črnovršca, kaj stori, če je lačen, žejen, zaspan itd., odgovoril ti bo: „mrvo jém, mrvo pijem, mrvo spim“ itd.

Puščavniki se tudi večkrat zamaknejo in takrat, kakor znano, truplo nič ne čuti. Tako je bil te dni neki delavec na polji tako zamaknen, da je še-le zvedel ko se je predramil, da mu je nekdo za ušesmi kri spustil. Tudi nebeškega petelina večkrat slišimo; kdor ne verjame, naj pride gori, pa bo slišal, kak glas ima „ta visoki c“, ki ga piska pl. Burjevič. Zaradi nebeškega veselja puščavnik vse rad pretrpi.

Kedar burja in mraz človeku kožo in kosti preiskujeta, pravijo tukajšnji ljudje: „Mrva h'd' je, pa se bomo že v nebesih ogreli.“ Ker so puščavniki že sami po sebi modri ljudje, tudi poduka ne potrebujejo. Drugod bo že kmalu več šol, kakor učencev, pri nas še ne vemo, bi se li dalo zgraditi ali ne kako poslopje, da bi mu smeli dati ime „šola“. Puščavniki vsled pomanjkanja radovednosti malokdaj v dotiko pridejo s pošto. Stari ljudje so pravili, da na vsakih sedem let je priletela ptica s pismom v kljunčku. Pri nas je — čast sedanjemu napredku — „mrva“ boljše. Vsakih sedem dni prifrči bel golobček s „pjošto“.

Drugod imajo za slučaj bolezni dohtarja ali vsaj padarja, da lahko „konstatira“ smrt; pri nas tega še treba ni, ker imamo v celni puščavi le eno bolezen: „Ueberfluss an Geldmangel“ in te ne ozdravi navadni telesni dohtar. Kedar so po drugod „mati v postelji“, je goovo zraven ena babica, če ne več; pri nas gospodska vse to radovoljno prepušča božji previdnosti; zatorej ni čuda, da so na mrliške bukve „intabulirani“ skoraj sami otroci, ki še eno leto niso mogli prenašati žarkov nebeskega solnca. Letos je bilo menda razpisanih 10 štipendij za babiško šolo. Prosila je za eno tako tudi ena povsem sposobna oseba iz Črnega Vrha, pa gospodje so jo podelili raje neki prosilki iz sosedne fare, kjer imajo že tri izprašane babice. Menda tudi dokaz, da oslovski glas res ne sme seči do nebos.

Da poprej končam, samo še eno splošno primero. Povsod (če le mape prav kažejo) se je od vesoljnega potopa svet že precej, če ne popolnoma spremenil, le tukaj je vse pri starem, če ne še slabeje. Pota (če smem sploh to ime rabiti) delajo in popravljajo nalivi in kadar zimski mraz studenčnico, ki jih izmiva, strdi, je ustavljeno vsako občevanje z vozom, dokler ne pride tudi pri Hrvatih toliko zaželjeni sv. Jurij. Bore človek in živina, ki morata skušati resnico teh besed!

Bilo je še v takomerenovanem polpreteklem času, ko sem z domače peči doli poslušal može, ki so se pogovarjali, kako so pod Medvedjekom lepo izpeljali „vel'ko cesto“. „Taka je,“ — je dejal jeden, — „da še naša miza ni taka; povsod jo je že črv prevrtal, — ceste se pa še podstopiti ne upa, ker se boji, da bi mu ne izpodletelo, — tako je gladka.“ „Pa se kaj daleč pride, če bi šel človek zmiraj po nji?“ — vpraša drugi. „Kamor hočeš: v Ljubljano v Trebnje, v Mesto, pa tudi v „Varžlin“, če boš šel po konja.“ Moj sosed na peči, rajni Sirkov Francelj, pa vpraša v svoji otročji radovednosti: „I, oče, kam pa tisti pridejo, k' nobene ceste nima?“ — „I, lej ga no,“ — pravijo oče, — „kaj nisi slišal, kako je oni dan péla ta stara Jerasela:“

„Ani v nebú, ani v p'kú,
Al' pa kamor bo zašafanu.“

„Tako je, vidiš; kaj čmo.“ — In danes čez toliko in toliko let mi pridejo na misel te nekdanje otročarije, in mislim si: „Takrat še nisi vedel, kaj je cesta, zdaj pa skušaj, kaj ni cesta.“ Če še pristavim, da se tudi košček sveta, ki ga tukajšnji duhovnik lahko v najem vzame (ker farovž nič zemlje nima), tudi imenuje „puščava“, — sem menda razmere in okoliščine dovolj razjasnil, torej pridem zdaj lahko s prošnjo na dan:

„Ko se bode te dni v Ljubljani „nebo odprlo“ in se bodo zbrali angelji váruhi vseh volilnih okrajev okrog g. deželnega glavarja, da vsak za svoj okraj kako dobroto izprosi, naj nikar ne prezró naše gorske naselbine, ki v svoji priprostosti celó divje kože zavida zaradi lepših potov, kakor so njene. Čislanimi gg. poslancema za naš okraj pa kličem kot pastir cele tako zapuščene občine: „Gospoda, ne pozabita nas!“

Iz Štepanje Vasi pod Ljubljano, 12. oktobra. Naša prijazna cerkev sv. Štefana bode vabila odslej še bolj Ljubljančane ná-se, ker je dobila nenavadno lep kinč, namreč nov veliki altar. Izdelal ga je znani ljubljanski kamnosek g. F. Toman iz raznih vrst marmorja v cerkvi primernem slogu. Stal je sam altar okrog 3680 gld. Reči se mora, da je delo mojstersko, njegova sestava je duhovita in kipi so natančno izklesani. Nad vse pa povzdiguje altar slika sv. Štefana, ki se dviga nad snežno-belim tabernakelnom in zapira tron.

To je poslednje delo Jurija Šubica. Milo se stori vsakemu izobražencu, ko pregleduje to sliko nekaj zaradi tega, ker je veliki umetnik po njeni dovršitvi za vselej moral odložiti čopič, dasi še tako mlad, še bolj pa zaradi tega, ker je tej sliki, — dejal bi, — še bolj, kakor drugim svojim proizvo-

dom, vdihnil genialnost, živost, milobo ter vzvišenost čednosti nad hudobijo. Ni tedaj čuda, da se je nihče ne more nagledati, in da je ganjen gledalec k pobožnosti.

Slika je stala 400 gld. Toda s tem še niso našte vse nove naprave pri cerkvi. Prelepa je nova monštrauca, krasni so novi šopki na altariji, nov velum, novi cementni tlak v svetišču itd., tako da bode vse skupaj stalo blizu 5000 gld.

Vsi Štepanjci in Hruščani so se tukaj skazali kot dobre in za čast božjo vnete kristijane. Lahko se misli veselje težko pričakovanega današnjega dne. Dekleta so z neumorno pridnostjo napletle cele vrste vencev, fantje pa so zasadili mlajev pred cerkev. Zapeli so zvonovi in zagromeli topiči, ko se je danes zjutraj ob 9. uri pripeljal prečast. g. dekan in kanonik Janez Flis v spremstvu blagorodnega in občeljubljenega g. c. kr. okr. glavarja Mahkota, čast. gosp. Martina Malenška, domačega župnika, in drugih duhovnikov, blagoslovit novi altar. Ljudstva je vse polno. Po blagoslovljenji stopi prečast. gosp. novi dekan na leco ter v vznesenem govoru razloži pomen cerkve in altarja. Po pridigi pa opravi pri novem altariji veliko sv. mašo z asistencijo. Popoldne ob polu 5. uri je bila cerkev zopet trdo natačena pobožnega ljudstva. Domači gospod župnik je obmolil rožni venec in za pětimi litanijami je bila zahvalna pesem. Da res, hvala Bogu, pa tudi ljubljencu ljudstva, čast. gosp. župniku Malenšku, da se je vse to srečno dovršilo, kar bodo občudovali še zameci. Tudi današnje darovanje za altar se je dobro obneslo, in upanje je, da bodo vsi za malo občino veliki troški, posebno s pomočjo dobrotnikov in božjepotnikov, kmalu poravnani.

Dnevne novice.

(Mestni zbor ljubljanski) je v soboto v tajni seji sklenil, da kupi Galletovo hišo poleg rotovža za 48.000 gld.

(Deželni poslanec V. Pfeifer) je danes načelniku klubu narodnih poslancev kranjskih oglašil naslednji predlog: § 1. V zmislu državnega zakona z dné 5. junija t. l. št. 109 so tiste zemljiško-knjižne stvari malenkostne, katerih cena ali vrednost v dotičnih listinah ne presega napovedane svote 100 gld. brez obresti in postranskih pristojbin. § 2. Ta zakon dobí svojo moč z dnevom razglasila. § 3. Izvršitev tega zakona se naroča pravosodnemu ministru.

(Državno cesto tržaško) od Rimske ceste do ceste na Rožnika so danes zaprli splošnemu voznemu prometu za nekaj dni zaradi gradnje velicega kanala z Vrtače do Ljubljanice.

(Premije.) V dōbi od 1. avgusta 1889 do konca julija 1890 se je izplačalo premij za pobite zveri in vidre, za pokončanje steklih psov in maček, in sicer: za mladega medveda 20 gld., za tri medvedke po 40 gld., 120 gld., za 38 vider po 2 gld., 76 gld., za 26 steklih psov po 5 gld., 130 gld., za steklo mačko 5 gld., vkupe 351 gld.

(Ogenj.) Zadnjo soboto okolu osme ure zvečer je začelo goreti v vasi Radlek, fare bloške. Ker ni bilo brž vode in ljudi pri rokah, je ogenj čedalje bolj segal okolu sebe in vpepelil šestim gospodarjem pohištvo in pridelke. — Zažgal je bajé malovreden pastir, ki so ga od hiše pognali; želeč maščevati se, je zlezal na kozolec in ondi prav pod streho zapalil. Gasilno društvo in Starega Trga pri Ložu je takoj prihitelo na pomoč, pa brez vode ni moglo dosti storiti. Raztrgali so hitro eno streho, da so na ta način ogenj omejili in pomagali ljudem iz hiš iznesti notranjo opravo.

(Ogenj.) Sinoči po deseti uri je začelo goreti poslopje na dvorišči g. dr. Josipa Staré-ta na Marije Terezije cesti. Kje in na kak način je začelo najprvo goreti, ne vé se še, najbrže pa nad delalnico g. Bana, sedlarskega mojstra. Ker je bilo pod streho mnogo lesa, sena in druge suhljadi, razširil se je požar sila hitro. Ogenj je močno razsvetljeval že tiho noč, toda strela z gradú le še ni bilo slišati. Ljudje, ki so bili še ob istem času na ulicah, začeli so nabijati na okna in vrata Starétove hiše, ter kričali, da je ogenj v hiši. Lahko si mislimo, kak strah je zavladal po vsej hiši. Nosili so vse vprek iz stanovanj razno pohištvo na dvorišče. Nato še-le je naznanil top z grada, da je ogenj v mestu. Prihiteli so brž ljubljanski prostovoljni gasilci ter na vse kriplje omejevali ogenj. Pri tej priliki se ne more dovolj pohvalno omenjati vodovoda: Vse je hvalilo to napravo, katera tudi v nesrečah predobro

služi. Vrhim gasilec se je v kratkem posrečilo, omejiti požar. Vkljub temu je pogorelo dvoje poslopij: hiša na dvorišči in hlev, katero je bilo seveda že oboje v največjem plamenu, ko so prihiteli gasilci na lice mesta. Poleg ljubljanskih gasilcev so gasili požar tudi šišenski. Ogenj je zadel najhuje izvoška Črnet, ki je stanoval v pogoreli hiši. Dasi je otel vse pohištvo in vozove ljutemu požaru, uničil mu je vendar vso na hlevu in hiši spravljeno seno in slamo. Poleg tega ni bil pri nobenem zavodu zavarovan. V veliki nevarnosti je bilo žitno skladišče g. Kneza iz Šiške, obcestna hiša g. dr. Staré-ta in druga okoli stoječa poslopja. Škoda znaša do 2000 goldinarjav; pogorelec je bil zavarovan.

(Odgovor.) Obrazce za napoved dohodkov in troškov (fasion), kakoršnih je vsled ministerskega ukaza z dné 20. januarja 1890 treba samostojnim duhovnim pastirjem in duplo po potu knezošk. ordinarijata podajati c. kr. deželni vladi ob nastopu službe, dobite v „Katoliški tiskarni“ v Ljubljani po 10 pól za 25 kr.

(Slovenska Talija.) Dramatično društvo v Ljubljani je izdalo kot 55. zvezek na svetlo spevoigro v treh dejanjih z naslovom: Teharski plemiči. Spisal Anton Funtek. Uglašbil dr. Benjamin Ipavie. — Navajeni do sedaj vsled neugodnih društvenih razmer dobivati od dramatičnega društva večinoma kake prevode nemških in francoskih iger, čisto brez zdravega zrna in celó razmeram slovenskega naroda popolnoma neprikladnih, razveselili smo se izvirnega dela, ki nam ga je društvo podalo s tem zvezkom. Snov temu delu je zgodovinska in povsem znana. Priznati moramo, da nam pesnik to snov podaje v lepi dramatični obliki in v gladko tekočem domačem jeziku. Gledé na dramatični razvoj v spevoigri bi imeli seveda marsikaj opomniti, vzlasti se nam čudno zdi, da se vrli Teharjani tako z lahka pomirijo s celjskim grofom in pa da takemu moralno silno propalemu človeku, kakor je ta grof, tako radi verjamejo na njegovo mož-besedo. — Sploh pa moramo pohvaliti tendencijo dela, kjer viteško zmaguje nepokvarjena pravost vrlih slovenskih kmetov nad propalostjo višjih krogov. — Na str. 23. želeli bi zaradi točnosti namesto: Devico sveto móli: K devici sveta moli! — Kadar priredi društvo spevoigro na odru, prilika nam bo o njej še več spregovoriti.

(„Krščanski detoljub“) list za krščansko vzgojo in rešitev mladine, izšel je v 3. zvezku s prilogo: Dobra spoved (obtožba grehov). — Vrejuje ta list g. Anton Kržič. Ta zvezek donša daljši spis: Skrbite otrokom za blagoslov božji, kateri osoljen z mnogimi zanimivimi vzgledi podučuje vzgojitelje, kako voditi otroke, da jim je v življenju zagotovljen pred vsem potreben blagoslov božji. Nadaljujejo se tudi v tem zvezku spodbudni vzgledi bogoljubnih mater. — Iz društvenega poročila je omeniti, da vedno raste število udov vzlasti ondi, kjer se gg. duhovniki zanimajo za to društvo; v ta namen je želeli, da se udom z lepimi cerkvenimi slovesnostmi in govori priljublja katoliško društvo detoljubov, kateremu namen je po svojih skromnih močéh delati na to, da se kolikor mogoče hitro in ugodno reši šolsko vprašanje v Avstriji. Po teh besedah zdi se, da nam ni potreba še posebej tega društva priporočati v podporo.

(Iz Tržiča) se nam piše: Pri občnem zboru tržiškega slov. bralnega društva so bili dné 12. t. m. izvoljeni v odbor gg.: Alojzij Šimec, predsednikom; Rupert Bežek, podpredsednikom; Peter Lončar, tajnikom; Leopold Ahačič, blagajnikom; odborniki pa: Ivan Debelak, Anton Jeglič, Lenart Klofutar in Anton Mavc. Dalje je bil c. kr. notar v Kranju g. Viktor Globočnik izvoljen častnim članom radi mnogih zaslug za tržiško društvo.

(Z Gorenjskega) se nam piše: Kupil sem si pri R. Milicu v Ljubljani štiri komade „Cantica sacra“ (Cerkvena pesmarica za moški zbor, vredil Ant. Foerster, 1890); cena čedno, trdno vezane pesmarice je 1 gld. Moram priznati, da je ta zbirka, sestavljena iz deloma znanih, deloma novih pesem, prav praktična in rabljiva. Obsega 40 slovenskih in 30 latinskih kompozicij in sicer: a) 27 mašnih pesem, b) 25 pesem cerkvenega leta, adventnih, božičnih, velikonočnih itd., c) 5 Marijinih, d) 6 o svetnikih, e) 6 Tantum ergo, f) različne. Zastopanih je 22 skladateljev: Foerster, Fabian, Budna, Nedvéd, Führer, Kny, Sattner, Veit, Staroslovenska, Rihar, Hribar, Adamič, Schubiger, Damiani, Mechura, Ett, Vollmar, Aiblinger, Waldeck, Groiss, Haydn, neznani skladatelj. — Ker je zeló mučno

izpisavati note za posamezne glasove, je najboljša kupiti več partitur te zbirke, iz katere pevci lahko pojejo, ker je tisk lep in so besede razločno in v kiticah podložene. J. A.

(Požar.) Dne 10. t. m. popoldne je pogorelo do 300 štirijaških sežnjev mestnega gozda pri Kočevju. Pridni gasilci so omejili požar in zabranili večjo škodo.

(„Slovanstvo ve svych zpěvech.“) Ravnokar sta izšla 50. in 51. snopič znamenitega dela, katero izdaje g. Ludovik Kuba v Poděbradech na Češkem. S tema snopičema so prišle na vrsto jugoslovanske, in sicer najprvo črnogorske pesmi, katerih sedanje izdanje obsega 36. Snopič po 40 kr. Izdane slovenske stojé 3 gld. 20 kr.

Telegrami.

Dunaj. 14. oktobra. Cesarski namestnik je predložil v deželni zbor postave z ozirom na združenje nekaterih občin z Dunajem in gotove tega združenja tičočé so določbe ter opomnil, da hoče vlada osvoboditi Dunaj vezij ter mu dati prosto ozemlje, katero bode v njegov nadaljni razvoj. Vlada podeljuje del zunaj-mestnega ozemlja prihodnji mestni železnici in namerava ustaviti grajenje velikih poslopij, pospešiti pa hoče grajenje vil z vrtovi. S tem namerava nakloniti delo mnogim delavcem in si zagotovi cesarjevo naklonjenost Dunaju. (Burna pohvala.)

Praga. 13. oktobra. Ker se bode pričel jutri deželni zbor, imele so danes vse stranke posvetovanja. Odsek nemških zaupnih mož je sklenil popolnoma molčati o svojih sklepih, kateri se bodo predložili jutri nemškemu deželnemu poslancem. Staročehi so sklenili, nadaljevati posvetovanje o vladnih predlogih z ozirom na razdelitev deželnega kulturnega sveta. Mladočehi so sklenili, da takoj prično posvetovanje o predlogih, tičočih se zadnje povodnji, toda z ozirom na spravo počakati mnenja Staročehov.

Praga. 13. oktobra. Na petem oboku Karlovega mostu se je pokazala nova poka; bati se je da se porušite obe na tem oboku postavljeni sobi. Vojaki delajo neprenehoma in odvažajo razvaline. Šesti steber se je močno nagnil.

Praga. 14. oktobra. Klub nemških deželnih poslancev je sprejel brez razprave pojasnila poslanca Schmeykalla, katera je podal v imenu izvršilnega odseka. Sklepi ne bodo objavljeni. Vdeleženci so zagotovili tajnost.

Kotor. 13. oktobra. Danes dopoldne je priplula sem ruska ladija „Roksana“ z vojvodo Leuchtenberškim in soprogo njegovo; odpotovala sta takoj v Cetinje.

Opava. 14. oktobra. Poslanec Michejda zahteva, da se obljuba vrši tudi v poljskem in češkem jeziku, čemur pa deželni glavar radi nedostatnega pravotnega prevoda obljube ugovarja.

Umrli so:

10. oktobra. Andrej Belc, sprevednik, 41 let, Kolodvorske ulice 28, se je obesil — Rajmund Bergkesel, e. in kr. stotnik, 61 let, Marije Terezije cesta 1, vsled raka. — Ivan Heršič, hišni posestnik, 65 let, Turjaški trg 4, marasmus.

11. oktobra. Marija Garbaja, sedlarjeva žena, 68 let, Dunajska cesta 23, marasmus.

12. oktobra. Jera Presetnik, gostija, 80 let, Pred Škofijo 15, apoplexia cerebri.

V bolnišnici:

10. oktobra. Apolonija Šmidt, gostija, 84 let, marasmus.

11. oktobra. Jakob Roje, gostič, 67 let, bronchitis chron.

12. oktobra. Jožef Terkov, hlapec, 45 let, vsled krča.

13. oktobra. Marija Jane, gostija, 81 let, marasmus.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

14. oktobra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88 gld. 25 kr.
Srebrna 5% „ 100 „ 16% „	88 „ 30 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	106 „ 90 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 40 „
Akcije avstr.-ogerske banke	983 „ — „
Kreditne akcije	307 „ 25 „
London	114 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 04 „
Cesarski cekini	5 „ 42 „
Nemške marke	56 „ 22 1/2 „

Tuji.

12. oktobra.

Pri **Matiču**: Baron Lazarini iz Gradea. — Reisinger, potovalec, Herzog, Prager, Hanak, trgovci, z Dunaja. — Kosinsky, e. kr. sodnijski uradnik, iz Lvova. — Bloch, trgovec, iz Prage. — Peče iz Starega Trga. — Searia, e. in kr. poročnik in Wesseli, vodja, iz Gorice. — Jaklič iz Kočevja. — Fleiss, s hčerjo, iz Št. Mohorja. — Eping'er, trgovec, iz Monakovega. — Uhlman, trgovec, iz Megunca. — Ziffer, trgovec, iz Brna.

Pri **Stonu**: Weis, Taussig, Amberger, Pekarek, trgovci, Ziegler, potovalec, Tandler, Wirk, Milanich, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		razkornost v mm	toplotna po Celziju			
13	7. u. jut.	747.3	4.4	brezv.	megla	0.00
	2. u. pop.	745.4	17.8	sl. szap.	jasno	
	9. u. zveč.	745.3	9.8	brezv.	"	
Srednja temperatura 10.7°, za 1.2° pod normalom						

Srednja temperatura 10.7°, za 1.2° pod normalom.

Zahvala.

Vsem, kateri so izkazovali našemu ljubemu bratu in prijatelju, gospodu

Andreju Frank-u

za časa njegove hude bolezni milo sočutje, od blizo in daleč došlim prijateljem in znancem, prečast. gg. duhovnikom itd., kateri so spremili disgega pokojnika dne 11. okt. t. l. h večnemu počitku, izrekamo našo najpriskrnejšo zahvalo.

PREM. dne 13. oktobra 1890.

(1) Žalujoči ostali.

(3—2)

Razglas

mladeničem, ki stopajo v vojaško dōbo.

Zaradi prihodnjega vojaškega nabora, ki bode 1891. leta, naznanja mestni magistrat ljubljanski sledeče:

1. Vsi tu prebivajoči mladeniči, kateri so bili rojeni 1870., 1869. in 1868. leta, se morajo zglasti v zapisanje tekom meseca

novembra letos

pri tem uradu.

2. Mladeničem, ki nimajo v Ljubljani domovinstva, je s seboj prinesli dokazila o starosti in pristojnosti.

3. Začasno odsotne ali pa bolne mladeniče smejo zglasti stariši, varuhi ali pooblaščenici.

4. Oni, ki si mislijo izprositi kako v §§ 31, 32, 33 in 34 vojnega zakona navedenih ugodnosti, imajo ali v mesecih januarji in februarji 1891. leta podpisanemu uradu, ali pa najpozneje na dan glavnega nabora naborni komisiji izročiti z listinami previde prōšnje.

5. Oni, ki želijo, da se jim dovoli stava zunaj domačega stavnega okraja, morajo ob priliki zglastitve izročiti z listinami prevdene prōšnje. V takem slučaju je moči tudi istočasno zglasti in dokazati pravico do kake v §§ 31, 32, 33 in 34 vojnega zakona povedanih ugodnosti.

6. Dolžnost zglastitve imajo tudi sinovi vojaških oseb, bivaajočih v dejanski službi in pa oni, ki so nameščeni pri upravi vojstva (vojnega pomorstva) in so še stavodolžni.

7. Kdor zanemari dolžnost zglastitve, in sploh iz vojnega zakona izvirajoče dolžnosti, se ne more izgovarjati s tem, da ni vedel za ta poziv ali pa za dolžnosti izvirajoče mu iz vojnega zakona.

Stavljenec, kateri opusti propisano zglastitev, ko mu ni branila nikaka njemu nepremagljiva ovira, zakrivi se prestopka in zapade globi od 5 do 100 gld., eventuelno zaporni kazni od jednega do dvajset dni.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane,

3. dan oktobra 1890.

Dunajske razstavne srečke à 1 gl.

Le malo jih je še!

11 srečk 10 gld.

6 srečk 5 gl. 50 kr.

Glavni dobitek

50.000

gld. vrednosti.

Žrebanje že 30. oktobra.

Srečke po 1 gld. pri C. C. MAYER-ji v Ljubljani.

(17)